

[திரு. மா. முத்துசாமி]

[1970 மார்ச் 18]

எண்ணத் தேவையில்லை. கிராம சேவக்குகளை நியமிப்பதன்மூலம் எப்படி வேலை நடக்கும் என்று கேட்டிருக்கிறார்கள். ஏற்கனவே உள்ள விதிமுறைகளின்படி அவர்களையும் நிர்வாக அதிகாரிகளாக நியமிக்கலாம் என்று இருக்கிற முறையில் தான் நிரப்பப்படுகிறார்களே தவிர இந்த அம்மூர் பேரூராட்சிக்கு மட்டும் புதிதாக நியமிக்கப்பட்டிருப்பது என்பது அல்ல. அவர்களும் அதற்கான பயிற்சி பெற்றிருப்பார்களானால் அந்த அடிப்படையிலே பல்வேறு தகுதி பெற்றிருக்கிறவர்களை நியமிக்கிறார்கள்.

3. 1970-71-ஆம் ஆண்டிற்கான நிதிக்கோரிக்கை மீது வாக்கெடுப்பு—
தொடர்ச்சி

(அ) நிதிக்கோரிக்கை எண் 3. பொது விற்பனை வரிக்கும், ஏனைய வரிகளும் தீர்வைகளும் நிர்வாகம்

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: தலைவர் அவர்களே, ஆளுநர் அவர்களின் பரிவுரையின்மேல், கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன் :

“நிதி கோரிக்கை எண் 3-பொது விற்பனை வரிகளும் ஏனைய வரிகளும்—தீர்வைகளும் நிர்வாகம் என்ற தலைப்பின்கீழ் ரூ. 1,81,97,000-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும்”.

திரு. ரா. கனகசபை: தலைவர் அவர்களே, விற்பனை வரிகளை ஒழுங்குமுறை செய்து வருவாயைப் பெருக்கவேண்டுமென்பதைப்பற்றி விவாதிக்க—

“நிதிக்கோரிக்கை எண் 3-பொது விற்பனை வரிகளும், ஏனைய வரிகளும் தீர்வைகளும்—நிர்வாகம் என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ. 1,81,97,000-ல் ரூ. 100 குறைக்கவேண்டும்”

என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

திரு. ஏ. அ. சுப்பராஜா: தலைவர் அவர்களே, விற்பனைவரி வசூலிப்பதில், பலமுனை வரியை ஒரு முனை வரியாக ஆக்குவதினால் ஏற்படுகின்ற எளிய நிர்வாக முறையைக் குறித்து விவாதிக்க—

“நிதிக்கோரிக்கை எண் 3-பொது விற்பனை வரிகளும், ஏனைய வரிகளும் தீர்வைகளும் நிர்வாகம் என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ. 1,81,97,000-இல் ரூ. 100 குறைக்கவேண்டும்”

என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

DR. H. V. HANDE : To discuss the constitutional impropriety of imposing a surcharge of 7-1/2 per cent on the Sales Tax payable by assesses whose turnover exceeds Rs. 5 lakhs per annum, I move the following cut motion :—

“That the allotment of Rs. 1,81,97,000 under Demand No 3—General Sales Tax and other taxes and duties administration—be reduced by Rs. 100.”

1970 மார்ச் 18]

திரு. என். எஸ். வி. சித்தன் : தலைவர் அவர்களே, விற்பனை வரியின்மீது 7½ சதவிகிதம் அளவில் மேல்வரி (Surcharge) விதித்திருப்பதுபற்றி விவாதிக்க :—

“நிதிக்கோரிக்கை எண் 3-பொது விற்பனை வரிகளும், ஏனைய வரிகளும் தீர்வைகளும்—நிர்வாகம் என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ. 1,81,97,000-ல் ரூ. 100 குறைக்கவேண்டும்”

என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

திரு. சி. கோவிந்தராஜன் : தலைவர் அவர்களே, வெல்லம் தேங்காய்க்கு விதித்துள்ள வரியைக் குறைக்கவேண்டிய அவசியத்தைப்பற்றி விவாதிக்க:—

“நிதிக்கோரிக்கை எண் 3-பொது விற்பனை வரிகளும், ஏனைய வரிகளும் தீர்வைகளும் நிர்வாகம் என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ. 1,81,97,000 இல் ரூ. 100 குறைக்கவேண்டும்”

என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : எல்லாவற்றையும் ஒன்றாக சேர்த்து எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : எல்லாவற்றையும் சேர்த்து எடுத்துக் கொள்வதில் ஆட்சேபணையில்லை. நான்கு மாதிரியங்கள் பற்றி விவாதிக்க இருக்கிறோம். தனித்தனியாக இல்லாமல் மொத்தமாக எடுத்துக்கொண்டால் எல்லாவற்றிற்கும் குறிப்பு எடுத்துக் கொண்டு சொல்லவேண்டியிருக்கும். ஆகவே தனித்தனியாக எடுத்துக் கொள்வது நல்லது. இரண்டை சீக்கிரமாக முடித்து விட்டு மற்றவைகளை பிறகு எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

திரு. பி. ஜி. கருத்திருமன் : ஜெனரல் செல்ஸ் டாக்ஸ்கு ஒரு மணி நேரம் எடுத்துக் கொள்ளலாம். பாக்கியுள்ளதை பிறகு எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : கோரிக்கை எண் 3 “பொது விற்பனை வரியும், ஏனைய வரிகளும் தீர்வைகளும் நிர்வாகம்”-ம், வெட்டுத் தீர்மானங்களும் பேரவை முன் விவாதத்திற்கு வருகின்றன.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : தலைவர் அவர்களே, நான் ஏற்கனவே என் சொற்பொழிவை * புத்தக வடிவில் கொடுத்திருக்கிறேன். அதை உறுப்பினர்கள் படித்திருப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன். ஆகவே அதன் மீது விவாதத்தைத் தொடங்கலாம்.

* **திரு. என். எஸ். வி. சித்தன் :** தலைவர் அவர்களே, எங்கள் காங்கிரஸ் பேரியக்கத்தின் சார்பில் என்னால் கொடுக்கப்பட்டுள்ள வெட்டுப் பிரேரணையை முன்மொழிந்து ஒருசில கருத்துக்களை எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த வணிக வரி, ‘காமதேனு’ என்றும் ‘கர்ப்பகத் தரு’ என்றும் “தங்க முட்டை இடுகிற பொன் வாத்து” என்று பலராலும் வர்ணிக்கப்படுகிறது. 1939-ம் ஆண்டில் முதல் முதலாக தமிழகத்தில் மதுவிலக்கு அமல்செய்யப்பட்ட

[திரு. என். எஸ். வி. சித்தன்]

[1970 மார்ச் 18]

போது அதனால் ஏற்படுகிற வரி இழப்பை சரிக்கட்டுகிற வகையில் $\frac{1}{2}$ சதவிகிதம் வணிக வரி என்று தமிழகத்தில் அப்போது கொண்டுவரப்பட்டது. பின்னால் 1948, 54, 56, 57, 64, 67 ஆகிய ஆண்டுகளில் அந்த வரிவிகிதம் திருத்தப்பட்டும் உயர்த்தப்பட்டும் கடந்த பத்தாண்டுகளில் மட்டும் விற்பனை வரி நான்கு மடங்கு உயர்ந்திருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கும் போது நமக்குச் சற்றுக் கவலையாக இருக்கிறது. 1961-62-ல் 21 கோடி ரூபாயாக இருந்தது. வணிகவரி 1966-67-ல் 48.76 கோடியாக உயர்ந்திருக்கிறது. 1969-70-ம் ஆண்டு பெப்ரவரி முடிய மட்டும் 72.02 கோடி என்ற அளவிற்கு உயர்ந்திருக்கிறது. திருத்தமதிப்பீட்டில் கூட 86.62 கோடி ரூபாய் ஆகத்தான் மதிப்பீடு இருந்தது. அந்த அளவிற்கு உயர்ந்திருக்கிறது. 1970-71-ல் வணிக வரி மட்டும் ரூ. 80 கோடிக்கு மேல் போனாலும் கூட ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். 1966-67-ம் வருடத்தில் மட்டும் இந்தியா விலுள்ள எல்லா மாநிலங்களையும் எடுத்துக் கொண்டால் மொத்த வருவாய் ரூ. 1,265 கோடியாக இருந்திருக்கிறது. எல்லா மாநிலங்களிலும் சேர்த்து வணிக வரி மட்டும் ரூ. 408 கோடி என்ற அளவிற்கு வந்திருக்கிறது. ஆக மொத்த வருவாயில் 33.5 சதவிகிதம் வணிக வரியில் இருந்து மட்டும் கிடைத்திருக்கிறது.

பொதுவாக இந்த விற்பனை வரிச் சட்டங்கள், அதன் விதிமுறைகள் இவற்றை வர்த்தகர்கள் எளிதில் புரிந்து கொள்ள முடியாத அளவிற்கு அவ்வளவு சிக்கலாக இருக்கிறது என்று கூறினால் அது மிகையாகாது. வணிக வரியைப் பொறுத்தவரையில் ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் வெவ்வேறு சட்டங்கள் வெவ்வேறு விதிகள் காணப்படுகின்றன. இதனால் வெளி மாநில வர்த்தகம் பெரிதும் பாதிக்கப்படுகிறது. ஆகவே ஒவ்வொரு மாநிலமும் விற்பனை வரி சம்பந்தமான சட்டங்களை இயற்றும்போது எல்லா மாநிலங்களோடும் கலந்து பேசி கருத்துக்கள் பரிமாறிக் கொள்ளும் ஒரு சூழ்நிலை உருவாவதன் மூலம் இந்த வணிக வரி சம்பந்தப்பட்ட பல சிக்கல்கள் நீங்கும் என்பது என் அபிப்பிராயம். குறைந்தபட்சம் எல்லா மாநிலங்களுக்கும் இடையே வரிவிதிப்பு, வரி விலக்கு, வரம்பு, கம்பவுண்டிங் செய்வது, வரி விதிப்பிற்கான பொருள்களை வகைப்படுத்தல் இந்த நான்கு அம்சங்களில் மட்டுமாவது கருத்து பரிமாறிக் கொண்டால் நன்றாகியிருக்கும் என்று நான் அபிப்பிராயப்படுகிறேன். அந்த முறையில் எல்லா மாநிலங்களுக்கும் இடையேயும் ஒரு அலோசனையை நடத்துவதற்கு தமிழக அரசு முன்வந்து அதைத் துவக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்த விற்பனை வரிச் சட்டம் ரப்பர் போன்றதொரு சட்டம் என்று சொன்னால் மிகையாகாது. அரசாங்கத்திற்கு அதிகப்படியான வருவாய் வேண்டுமா, விற்பனை வரியை உயர்த்து, மற்ற வரிகளை புகுத்து என்ற நிலைதான் இருந்துவருகிறது. எனவே வருமானம் அதிகமாக வேண்டுமென்றால் விற்பனை வரியை உயர்த்துவது அல்லது ஏனைய வரி இனங்களை உயர்த்துவது என்றில்லாமல் புதுக் தொழில்களை ஆரம்பிப்பதில் நாட்டம் செலுத்தப்படுமானால் அரசுக்கு அதிக வருமானமும் வரும். வரிகளை ஏற்றவேண்டிய நிலையோ அல்லது புது வரிகளைக் கொண்டுவரவேண்டிய நிலையோ ஏற்படாது. விற்பனை வரி விகிதத்தை மேலும் மேலும் உயர்த்துவதினால் வணிகர்கள் வரியை ஏய்ப்பதற்கான ஒரு சூழ்நிலையைத் தான் நாம் உருவாக்குகிறோம். 1959-ம் ஆண்டு பொரு

1970 மார்ச் 18]

[திரு. என். எஸ். வி. சித்தன்]

ளாதார நிபுணர் டாக்டர் லோகநாதன் அவர்கள் தலைமையில் வணிக வரி சம்பந்தமான பிரசினையை ஆராய்வதற்காக ஒரு குழு அரசாங்கத்தால் நியமிக்கப்பட்டது. அந்தக் குழுவின் அறிக்கையின் அடிப்படையில் 1953-ம் ஆண்டு தமிழ்நாட்டில் பொது விற்பனை வரிச் சட்டம் உருவாகியது. டாக்டர் லோகநாதன் அவர்கள் அந்தப் பரிந்துரையில் 2 சதவிகிதம் பலமுனை விற்பனை வரி என்பது மிக அதிகமாகும் என்றும், அதை 1 சதவிகிதம் ஆக்குவதற்கு வலியுறுத்தும் பெருகி, விற்பனையும் பெருகி வரி மூலம் அதிக வருமானமும், அரசாங்கம் எதிர்பார்க்கிற அளவிற்கு வருவானமும் கிடைக்கும் என்ற கருத்தை அங்கு வலியுறுத்திக் கூறியிருக்கிறார்கள். ஆகவேதான் ஒரு முனை வரி விதிக்கப்பட வேண்டும், அதை 2 சதவிகிதத்தில் இருந்து 1 சதவிகிதமாக குறைக்கவேண்டும் என்றும் உள்ள கருத்து அடிக்கடி வலியுறுத்தப்பட்டு வருகிறது. எனவே பல முனை வரி நீக்கப்பட்டு எல்லாப் பொருள்களையும் ஒரு முனை வரியின் கீழ் கொண்டு வருவது சாஸ்திரத்ததாயிருக்கும். பலமுனை வரி விதிப்பின் மூலம் பொருள்கள் தயாரிக்கப்படுகிற இடத்திலிருந்து மொத்த வியாபாரிகள் வாங்கும் போது ஒரு தடவை வரி போடுவது சில்லறை வியாபாரிகள் வாங்கும் போது ஒரு தடவை வரி போடுவது பின்னர் அதை மக்கள் வாங்கும் போது ஒரு தடவை வரி போடுவது என்று முறையில் இப்படி மூன்று கட்டங்களில் வரி போடப்படுகிறது. இப்படி மூன்று முறை வரி விதிப்பதன் காரணமாக பொருள்களின் விலை உயர்ந்து விடுகிறது. அதனால் ஏழை எளிய, நடுத்தர மக்கள்தான் பாதிக்கப்படுகிறார்கள்.

1939-ல் கொண்டுவரப்பட்டது இந்தச் சட்டம், இப்போது 1970-ம் ஆண்டு 31 ஆண்டுகள் ஆகின்றன. ஆகவே இந்தச் சட்டத்தை, வரிக் கொள்கையை அரசாங்கம் மறுபரிசீலனை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த சர்க்கார் சென்ற அக்டோபர் மாதம் 13-ம் தேதி முதல் வெல்லத்திற்கும், சர்க்கரைக்கும் 5 சதவிகிதம் ஒருமுனை வரியை விதித்திருக்கிறார்கள். சென்ற ஆண்டு நவம்பர் 4-ம் தேதியில் இருந்து சேங்காய்க்கு 5 சதவிகித ஒருமுனை வரி விதித்திருக்கிறார்கள். இது நடுத்தர மக்களையும், ஏழை மக்களையும்தான் பாதிக்கிறது என்று இந்த மன்றத்திலும் வெளியிலும் சொல்லப்பட்டு வருகிறது. ஆகவே இந்தப் பொருள்கள் மீது விதிக்கப்பட்டுள்ள வரியை ரத்து செய்யவேண்டுமென்று வலியுறுத்திக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பிண்ணாக்குக்கு பலமுனை விற்பனை வரி விதிக்கப்படுகிறது. தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையிலும் பிண்ணாக்கு ஒரு உபமாகவும் கால்நடைகளுக்குள்ள தீவனமாகவும் பயன்பட்டு வருகிறது. ஏனைய ரசாயன உலங்கள் மீது ஒருமுனை வரி விதித்திருப்பதைப் போல் பிண்ணாக்கின் மீதும் ஒருமுனை வரி விதிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

விற்பனைமுதல் தொகை ஓர் ஆண்டில் ஐந்து லட்சம் ரூபாய்க்குமேல் இருந்தால் மேல் வரி என்று 7½ சதவிகிதம் சர்ச்சார்ஜ் விதிக்கப்படும் என்று இந்த நிதிநிலை அறிக்கையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது விலைவாசிகள் உயர்வதற்கும், கடுமையான விளைவுகள் ஏற்படுவதற்கும் காரணமாக இருக்கும் என்று நான் அஞ்சுகிறேன். இது வியாபாரிகள் மீது விதிக்கப்படுகிற வரிதான், இதன் காரணமாக அவர்கள் விலைகளை உயர்த்த மாட்டார்கள் என்று அரசாங்கத் தரப்பில் இருந்து சொல்லப்படுகிறது. இந்த வரி உயர்வினால் ஏற்படும் நஷ்டத்தினை வியாபாரிகள் பொருள்களின் மீது விலையை உயர்த்தி ஈடுகட்டி

[திரு. என். எஸ். வி. சித்தன்]

[1970 மார்ச் 18]

விடுவார்கள் என்றுதான் பொது மக்கள் நினைக்கிறார்கள். எப்படியிருந்தாலும் விலைவாசி உயரும், பொது மக்கள் பாதிக்கப்படுவார்கள். எனவே இந்த மேல் வரி 7½ சதவிகிதம் என்று விதிக்கயிருப்பதை மறுபரிசீலனை செய்து ரத்து செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த மேல் வரியினால் கிடைக்க இருப்பது ரூ 1.1 கோடிதான் என்று கணக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் என் கணக்கின்படி 15 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் அரசாங்கத்திற்கு இந்த வரி மூலம் கிடைக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

வியாபாரிகளிடையே கள்ளச்சந்தை செய்கிறவர்கள், கறுப்புப் பணத்தைப் பதுக்குகிறவர்கள், கலப்படம் செய்கிறவர்கள், கொள்ளை லாபம் அடிக்கிறவர்கள் போன்றவர்கள் ஒரு சிலர் இருக்கிறார்கள். நேர்மையான முறையில் நான்யமான முறையில் வணிகம் செய்து சமுதாயத்திற்கு பணி புரிய வேண்டும் என்று நினைப்பவர்களும் இருக்கிறார்கள். ஆனால் அதிகாரிகளைப் பொறுத்தவரையில் அவர்கள் எல்லா வியாபாரிகளையும் சந்தேகக் கண்களோடுதான் பார்க்கிறார்கள். 1962-63-ல் மதுரையில் அரசாங்க அதிகாரிகளும் வணிகர்களும் ஒன்று சேர்ந்து பில் போட்டுத்தான் வியாபாரம் செய்யவேண்டும் என்ற ஒரு உடன்பாட்டிற்கு வந்து வியாபாரம் நடத்தி வந்தார்கள். அதனால் வரியாகக் கிடைத்தத் தொகை முன்பிருந்ததைவிட மூன்று, நான்கு மடங்கு அதிகமாக கிடைத்தும் கூட அரசாங்க அதிகாரிகள் அந்த வியாபாரிகள் மீது சந்தேகப்பட்டு உத்தேச வரி (Best of Judgment) மூலம் அதிகமாக உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். ஆகவே, அவர்கள் நேர்மையாக நடந்து கொண்டதற்குப் பரிசாக அவர்களுக்கு மேலும் வரி போடுவதனால் மிகவும் மனமுடைந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் மறைமுகமாகத் தவறான வழியில் போவதற்கு இது ஒத்தாசையாகத்தான் இருக்கும் என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சிறு கடைக்காரர்களுக்கு அரசாங்க அதிகாரிகள் மிகவும் தொல்லை கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சரியாக கணக்கு வைக்கவில்லை, ஸ்டாக் வைக்கவில்லை என்று துன்புறுத்துகிறார்கள். அரசாங்க அதிகாரியாக இருப்பவர்கள் பொதுமக்களுக்கும், வியாபாரிகளுக்கும் உதவ வேண்டும். சரியாக வைத்துக்கொள்ளாவிட்டால் சரியாக வைப்பதற்கு உதவ வேண்டும். அதேநேரத்தில் முறைதவறாத தவறு செய்யவர்கள் யாராகயிருந்தாலும், கொள்ளை லாபம் அடிப்பவர்கள் யாராகயிருந்தாலும் அவர்கள் மீது தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

குதிரைப் பந்தயத்தை ஒழிக்க வேண்டும். அந்த வரியை ஒழிக்க வேண்டும். இந்த மன்றத்தில், குதிரைப் பந்தயத்தின் மூலம் கிடைக்கும் வரியை, குஷ்டரோகியின் கைவெண்ணையாகக் கருத வேண்டுமென்று முன்னரே வலியுறுத்தியுள்ளேன். எனவே, குதிரைப்பந்தயத்தை ஒழிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

* திரு. எம். எஸ். மணி : பேரவைத் தலைவரவர்களே, பொது விற்பனை வரி சம்பந்தமான 3-வது எண் மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து என்னுடைய கருத்தினைக் கூற விரும்புகிறேன்.

இந்த விற்பனை வரியினால் எந்த வியாபாரியும் பாதிக்கப்படுவதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. விற்பனை வரி போடப்படுகிறது என்றால் அந்த விற்பனை வரியை வியாபாரிகள் வசூல் செய்து கொடுக்கிறார்கள். வரி கொடுப்பவர்கள்

1970 மார்ச் 18]

[திரு. எம். எஸ். மணி]

பொதுமக்களாகத்தான் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, விற்பனை வரி இன்றையதினம் தனிப்பட்ட வியாபாரிகளைப் பாதிப்பது இல்லை என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். எனவே, விற்பனை வரிபோடும் பொழுது தாங்கக் கூடியவர்களுக்குப் போடலாம், சினிமாவிற்கு எவ்வளவு போட்டாலும் கவலையில்லை, போய்ப் பார்ப்பவர்கள் கொடுத்து விடுவார்கள். ஆகவே, கேளிக்கை உள்ள இடங்களுக்கு எத்தனை சதவிகிதம் வேண்டுமானாலும் விதிப்பதை தடுக்கவில்லை.

ஆனால், இன்று, தினசரி நாம் உபயோகப்படுத்தும் தேங்காய் இருக்கிறதே, அதன்மீது போடப்பட்ட வரியை அமைச்சரவர்கள் பெருமனது செய்து நீக்குவார்கள் என்று கருதுகிறேன். ஏனென்றால், இந்தத் தேங்காயைக் கொண்டு தான் ஏழை எளியவர்கள் தொழில் நடத்துகிறார்கள், செக்கு ஆட்டுபவர்கள் தேங்காயைக் கொண்டுதான் தொழில் நடத்துகிறார்கள். தினசரி பெரிய அளவில் பொதுமக்களுக்கு பயன் படுவது தேங்காய். ஆகவே இந்த தேங்காய் மீதான வரியை உடனடியாக நீக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன். இன்னும் சென்னையிலே ஹோட்டல்களிலே தேங்காய்ப் பிண்ணாக்கிலே சுட்டினி செய்கிறார்கள். எனவே, பிண்ணாக்கு மாட்டுக்கு மட்டுமல்லாமல் மனிதர்களுக்கும் பயன்படும் நிலைமையைப் பார்க்க முடிகிறது. ஆகவே, அந்த வரியை நீக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்றையதினம் தமிழ்நாட்டிலேயுள்ள பெரிய தொழில் விவசாயம். அந்த விவசாயத்திற்காக பலர் பெரும், பெரும் டிராக்டர்களை வைத்திருக்கிறார்கள். விவசாயக் கருவிகள் வைத்திருக்கிறார்கள். அதற்கு வரி போடுவதைப் பற்றிக் கூட நான் கவலைப்படவில்லை. ஆனால் ஏழை எளியவர்கள் விவசாயம் செய்கிறார்கள். அவர்கள் உபயோகப்படுத்தும் மண்வெட்டி, கடப்பாசா போன்ற சாதாரண கருவிகளுக்கு இந்த விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்கு அளிக்க வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

இந்த வரிகளை வசூல் செய்யும் நேரத்திலே அதிகாரிகள் மிகவும் மரியாதையாக இருக்கவேண்டும். அரசாங்கம் வசூல் செய்கிறது என்று சொன்னால், கொடுக்கக் கூடியவர்களிடம் வசூல் செய்யச் சொல்லுகிறதே தவிர, சாதாரண கடலை வியாபாரிகள், கடலைக் கூறுபோட்டு வைத்துக்கொண்டு வியாபாரம் செய்யக் கூடியவர்களிடம் வசூல் செய்யச் சொல்லவில்லை. சில அதிகாரிகள் தவறாகப் புரிந்து கொண்டு சில தவறுகளைச் செய்வதால் பொதுமக்கள் பிதி அடையும் அளவுக்கு நடந்து கொள்வதை நாம் நிவர்த்தி செய்து கொள்ள வேண்டும்.

இந்த நாட்டிற்கு பர்மா அகதிகளை, தமிழர்களை அழைத்தோம். வாருங்கள், உங்களுக்கு வாய்ப்பளிக்கிறோம், நிலம் கொடுக்கிறோம் என்று அழைத்தோம். மத்திய சர்க்காரும், மாநில சர்க்காரும் ஆதரவு காட்டுகிறது. அந்தப் பர்மா அகதிகள் இந்த நாட்டிற்கு வந்துவிட்டார்கள். ஆனால், மலேயா, சிலோனுக்குச் சென்றவர்கள் திரும்பி வரும்பொழுது 1200 ரூபாய் மதிப்புள்ள சாமான்களைக் கொண்டுவரலாம் என்றிருக்கிறது. அப்படிக் கொண்டு வருபவர்கள், அவர்களுக்குச் சுமை ஏற்பட்டால் சில சாமான்களை விற்று வருகிறார்கள். மலேயாவிலிருந்து தங்கப்பல் கட்டிக்கொண்டு வருகிறார்கள், கொஞ்சநாள் கழித்து வசதியில்லாவிட்டால் அந்தப் பல்லைக்கழற்றி விற்றுவிடுகிறார்கள். அதைப் பர்மா அகதிகள் வாங்கிவிடுகிறார்கள். அவர்களிடம் சென்று தங்கப்

[திரு. எம். எஸ். மணி]

[1970 மார்ச் 18]

பல்லுக்கு பில் எங்கே என்று கேட்டால் கொடுக்க முடியுமா? அப்படி வாங்கிய சாமான்களுக்கு பில் ஏதும் இருக்காது. அந்தப் பர்மா அகதிகளிடம் பில் இல்லை என்ற காரணத்தைக் காட்டி அவர்களுக்கு அதிக வரி போடுகிறார்கள்.

நான் சட்டமன்றத்தில் பர்மா அகதிகளுக்கு காம்ப்வுண்ட் டாக்ஸ் போடலாம் என்று சொன்னபோழுது, வருவாய்த்துறை அமைச்சர் மாண்புமிகு திரு. மதியழகன் அவர்கள் சொன்னார்கள், நான் வரியையே எடுத்துவிடலாம் என்று சொன்னால் மணி அவர்கள் காம்ப்வுண்ட் டாக்ஸ் போடலாம் என்று சொல்கிறார்களே என்று சொன்னார்கள். அதற்குப் பிறகு திருச்சியிலே விற்பனை வரி அதிகாரிகளை சந்தித்து, அவர்களிடம் சொன்ன பிறகு, அமைச்சரவர்கள், சொல்லப்பட்ட காரணத்தை ஏற்றுக் கொண்டு தற்காலிகமாக விதிவிலக்கு அளித்திருக்கிறார்கள். அதை நிரந்தரமாக விதிவிலக்கு அளிக்க வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன். ஏனென்றால் கடன் கொடுத்திருப்பது நமது சர்க்கார்; நம்மிடம் கடனை வாங்கி, சின்ன சின்னக் கடைகளை வைத்திருக்கிறார்கள். அந்த ஏழை எளிய மக்களுக்கு விற்பனை வரியில் விதிவிலக்கு அளிக்க வேண்டும். இல்லையென்றால் ஒரு காம்ப்வுண்ட் டாக்ஸ் என்று 25 ரூபாய் அளவில் அவர்களிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

திருச்சி மாவட்டத்தில் உள்ளவர்கள் மேட்டுப்பாளையத்தில் செயற்கைத் தளம் வாங்கி, அதிலே கற்களைத் தயார் செய்து விற்கிறார்கள். அதன்மூலம் வட நாட்டிலும், பம்பாய், ஆந்திரா, மைசூர் போன்ற பகுதிகளிலும் திருச்சியிலே உற்பத்தி செய்த செயற்கை கற்கள் அனுப்பப்படுகின்றன. தற்போது இரண்டு விதமான கருத்துக்கள் இருக்கின்றன. வியாபாரிகள் சொல்லுகிறார்கள், ஒருமுனை வரி போடலாம் என்று. தொழிலாளர்களெல்லாம் சொல்லுகிறார்கள், ஒருமுனை வரி வேண்டாம் என்று. இரண்டையும் பார்த்து, எதைப் போட்டால் நல்லதாக இருக்கும் என்று கணக்குப் போட, ஒருசுழு அமைத்து அந்தத் தொழில் அதிகமாக நடக்கும் திருச்சிப் பகுதியிலே விசாரித்து நல்ல முடிவுக்கு வரவேண்டுமென்று அமைச்சரவர்களை நான் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

தவிர, முக்கியமான ஒரு கருத்தை இந்த நேரத்தில் குறிப்பிட வேண்டும். அதற்கு நம்முடைய மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரவர்கள் கொஞ்சம் அனுமதிக்கவேண்டும். தமிழகத்திலேயுள்ள கிராமங்களிலே தொழில் பெருக வேண்டும், கிராமங்களிலுள்ள தொழிலாளர்கள் முன்னுக்கு வரவேண்டுமென்று மகாத்மா காந்தியடிகள் நினைத்தார்கள். அதன் நினைவாக, இங்கிருந்து வரி வசூல் செய்து மத்திய சர்க்காருக்கு கொடுக்கிறோம். மத்திய சர்க்கார் காதி கமிஷனை நியமித்து, ஏழை எளிய மக்களுக்கு தொழில் வாய்ப்பை ஏராளமாக ஏற்படுத்திக் கொடுக்கிறார்கள். அந்தக் காதி கமிஷன் ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் இலட்சக்கணக்கான ரூபாய்களைக் கொடுத்து, ஏழை எளிய மக்களைக் காப்பாற்றுகிறார்கள். தமிழகத்திலே இரண்டு நிர்வாகத்துக்கு கொடுக்கிறார்கள். ஒன்று, காதி கிராமத்யோக்பவன் இரண்டாவது காதி கிராம கைத்தொழில் வாரியம். இந்தத் தொழில் வாரியம் அரசாங்கத்தின் மேற்பார்வையில் நடத்தப்படுகிறது. மாண்புமிகு திரு. முத்துசாமி அவர்கள் அந்த இலாகா தலைவராக இருக்கிறார்கள். அந்தத் தொழில் வாரியத்தின் மூலம் பல தொழில்கள் நடத்தப்படுகிறது. கடர், கிராம கைத்தறித் தொழில் கைவினைப் பொருள் தயார் செய்து சென்னையிலே குறளகத்தில் விற்பனை செய்கிறோம்.

1970 மார்ச் 18]

[திரு. எம். எஸ். மணி]

திருச்சி காத்ரி எம்போரியத்தில் வைத்திருக்கிறோம். கையாலேயே தூற்ற கதர், சிறிய பாணிகள், பொம்மைகள், கையினால் செய்த அத்தனை பொருள்களையும் வைத்திருக்கிறோம். அதற்கு ஏற்கெனவே விற்பனை வரியிலிருந்து விதிவிலக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது ஆனால் இன்று, வியாபாரம் அதிகமாக அங்கே நடைபெறுகிறது, சந்தனக் கட்டையிலே கடவுள் உருவங்களைச் செய்து வைத்திருக்கிறார்கள், தலைவர்களின் உருவங்கள் செய்யப்படுகின்றன, என் வரி போடக்கூடாது என்று அதிகாரிகள் 68-69-இல் 36,000 ரூபாய் வரி போட்டிருக்கிறார்கள். நாங்கள் விதிவிலக்கு கேட்டிருக்கிறோம். இரண்டு மாதமாகியும் பதில் வரவில்லை. அவைகளை மூடச் சொன்னால் தயார். ஆனால் இப்படி வரிபோடுவதனால் ஏழை எளியவர்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். தமிழகத்திலேயும், சென்னையிலும் அவைகளை மூடி விட்டால் பதனியாக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்படுவார்கள்.

அடுத்தபடியாக, செக்கு, செக்கு என்னெய் பற்றிச் சொல்ல விரும்புகிறேன். என்னெய் ஆட்டுபவர்களுக்கு விதிவிலக்கு இருக்கிறது ஆனால் கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் மூலம் நாங்கள் கடன் கொடுக்கிறோம். என்னெய் ஆட்டுபவர்கள் என்னையோ, கடலையையோ வாங்கினால் வரி கட்ட வேண்டியிருக்கிறது. தனியார் ஒருவர் செக்கு என்னெய் ஆட்டினால் வரிவிலக்கு இருக்கிறது. நாங்கள் ஒரு சொஸைட்டி மூலம் லட்சக்கணக்கான ரூபாய்களுக்குக் கொள்முதல் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. 4 மூட்டைகள்தான் கொள்முதல் செய்ய வேண்டுமென்றிருக்கிறது. கடலையோ, எள்ளோ ஒவ்வொரு மாதமும் கிடைக்காது. கிடைக்கும் நேரத்தில் இலட்சக்கணக்கான ரூபாய்களைக் கொடுத்து, எள்ளோ, கடலையோ கொள்முதல் செய்துகொள்ள வேண்டும். ஆனால் செல்லஸ்டாக்ஸ் அதிகாரி 4 மூட்டைகளுக்கு மேலே செய்யக்கூடாது என்று சொல்கிறார் தவறு இருந்தால் கண்டுபிடிக்கட்டும். அதற்காக, மொத்தமாகக் கொள்முதல் செய்யக்கூடாது என்றால் இந்தக் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் அத்தனையும் பாதிக்கப்படும் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

* திரு. எம். அப்துல் கபூர் சாகிப்: பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, பொது முற்போக்கு வரி மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து எனக்கு முன்பு பேசிய நண்பர் திரு. எம். எஸ். மணி அவர்களுடைய ஒவ்வொரு பாயிண்டையும் நான் முழுமனதுடன் ஆதரித்து என்னுடைய பேச்சை ஆரம்பிக்கிறேன். பொது விற்பனை வரி போட்டிருப்பது ஓரளவுக்கு நேரிவாக இருந்தபோதிலும் வியாபாரிகளுக்கு இதில் பல சிக்கல்கள் ஏற்பட்டு வருகின்றன. குறிப்பாக தோல் பதனிடும் தொழில் அதிபர்கள், வியாபாரிகள் பதனிட்ட தோலை வெளி நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்து அன்னியச் சொலவணியைக் கொண்டு வருகிறார்கள் நம்முடைய நாட்டிற்கு, மிகவும் ஏழையாக வாழ்ந்து வரும் அரிசன மக்கள் இந்தத் தொழிலில் பெரிதும் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள்.

இதில் இருக்கும் சில சிக்கல்களை இங்கே எடுத்துக் கூற நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். தோல் வியாபாரத்திற்கு போட்டிருக்கும் வரியைப்பற்றி யாரிடம் போய் வியாக்கியானம் செய்தாலும், ஒரே மாதிரியான முடிவை யாராலும் சொல்ல முடியவில்லை. இது தான் சட்டம், இது தான் விதி,

[திரு. எம். அப்துல் கபூர் சாகிப்]

[1970 மார்ச் 18]

இப்படித் தான் நடக்கவேண்டும் என்று சொல்ல முடியாத அளவுக்கு அது இருந்துகொண்டிருக்கிறது. அதனாக தோல் வியாபாரிகள் இங்கே முடிவு காண முடியாமல், நீதி மன்றங்களுக்குப் போய் அங்கே வாதாடி சில தீர்ப்புகளை பெற்று வருகிறார்கள். அப்படி தீர்ப்புகள் இருந்தும், அதற்கு நேர்மாறாக இப்போதைய அதிகாரிகள் நடந்துகொண்டு, அஸென்மெண்டு செய்துகொண்டு வருவது மிகவும் வருத்தம் தரக்கூடியதாக இருக்கிறது.

உள் மாகாணத்தில் பச்சைத் தோல் கொள்முதலின் பேரில் டாக்ஸ் போடுகிறார்கள். விற்பனையின் பேரில் வரி போடவேண்டும் என்று கோர்ட்டு தீர்ப்பளித்திருக்கிறது. அப்படியிருந்தம்கூட, உள் மாகாணத்தில் கொள்முதல் செய்யக்கூடிய சரக்குகளுக்கு கொள்முதலின் பேரில் டாக்ஸ் விதித்து, உடனே டாக்ஸை வசூல் செய்வதற்கு கடுமையாக நடவடிக்கை எடுக்கிறார்கள். இதுபற்றி அமைச்சரிடம் மகஜர் கொடுத்திருக்கிறோம். அதற்கு என்ன பதில் வருகிறது என்று பார்த்துக் கொண்டு பணம் கட்டுகிறோம் என்று சொன்னாலும், அதிகாரிகள் தொந்தரவுபடுத்தி வருகிறார்கள். சிக்கல் என்ன வென்று கேட்டால், இப்பொழுது வெளி மாகாணத்திலிருந்து ஒரு டானெர் பச்சைத் தோலைக் கொண்டு திரேஸ் செய்து வெளி நாட்டிற்கு ஏற்றுமதி செய்தால் எந்தவிதமான டாக்ஸும் விதிக்கப்படுவதில்லை. விதி அது மாதிரி இருக்கிறது. உள் மாகாணத்தில் கொள்முதல் செய்து, தோல் பதவிட்டு அதை ஏற்றுமதி செய்கிற நேரத்தில் பர்சேஸ் பேரில் டாக்ஸ் போடுகிறார்கள். ஆனால் கோர்ட்டு தீர்ப்பின் பிரகாரம் விற்பனையின் பேரில் டாக்ஸ் போட வேண்டும். மாகாணத்தில் விற்பனையும் சரி, வெளி மாகாணத்தில் விற்பனையும் சரி, ஒருமுனை டாக்ஸ் இருக்கிறது, ஏற்றுமதி செய்யக்கூடிய சரக்குகளுக்கு டாக்ஸிலிருந்து விதிவிலக்கு இருக்கிறது. அதைப் பரிசீலனை செய்து, எந்த விதத்தில் வியாபாரிகளுக்கு அதில் சிக்கல் இல்லாமல் இருக்க முடியுமோ அந்த விதத்தில், அதை உடனடியாக கூர்ந்து கவனித்து, சிக்கலை தெளிவு படுத்தவேண்டும். தோல் அழுகும் பொருள். அப்படி இல்லை என்று ஒரு முடிவு இருந்தாலும் உள்ளபடியே வியாபாரம் செய்பவர்கள் மிகவும் நஷ்டம் அடைகிறார்கள். மேலும் கொள்முதல் பேரில் டாக்ஸ் போட்டால், அதை வியாபாரிகள் கொடுத்து விட்டு நஷ்டத்தை மேற்கொள்ளக்கூடிய ஒரு நிலை இருக்கிறது. கொள்முதல் வரி மொத்தத்தில் பார்க்கும்பொழுது 15 சதவிகிதத்திலிருந்து 20 சதவிகிதம் தான் விரி போடப்படுகிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. அதற்கு விதிவிலக்கு தருமாறு இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. கே. போஜன் : தலைவர் அவர்களே, இந்தப் பொது விற்பனை வரி மானியத்தின்மீது எனக்குப் பேச வாய்ப்பு அளித்தமைக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொண்டு, என்னுடைய கருத்துக்களை தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். ஏற்கனவே நண்பர் சித்தன் அவர்கள் கூறியது போல் விற்பனை வரி ஆரம்பத்தில் 1/2 சதவிகிதத்தில் ஆரம்பித்து இன்றைக்கு 15 சதவிகித அளவுக்கு வந்திருக்கிறது. காரணம், அது ஒரு காமதேனு, விற்பனை வரி போட்டால் வியாபாரிகள் வாங்கி உபயோகப்பவர்களிடமிருந்து வருவீத்துத் தந்துவிடுவார்கள் என்ற நிலைமை தான். அதனால் தான் விற்பனை வரி படிப்படியாக உயர்ந்து உச்ச நிலைக்கு இப்பொழுது வந்திருக்கிறது. விற்பனை வரியால் உண்மையாகவே பாதிக்கப்படுபவர்கள் யார் என்றால், புண்டலங்களை உபயோகிக்கும் பொது மக்கள் தான். வியாபாரிகள் பாதிக்கப்படுவதில்லை.

1970 மார்ச் 18]

[திரு. கே. போஜன்]

காரணம் அவர்கள் விற்பனை செய்யும் பொருள்களின்மீது வரியைப் போட்டு, மக்களிடமிருந்து வசூல் செய்துவிடுகிறார்கள். வியாபாரிகள் சர்க்காருக்கு சம்பளம் இல்லாத ஏஜெண்டுகள் போல் இருந்து மக்களிடமிருந்து வரியை வசூலித்துக் கொடுக்கிறார்கள். அதே சமயத்தில் பொது மக்கள் இந்த வரியைத் தாங்கமுடியுமா என்பதை சர்க்கார் கவனிக்க வேண்டும். இப்பொழுது நமக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற குறிப்பிலே தாங்கக்கூடிய பெரிய பணக்காரர்களின்மீது தான் விற்பனை வரி போடப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மோட்டார் வண்டிகள், டைப்பரைட்டர்கள், கை கடிக்காரங்கள், ரேடியோக்கள், கிராமபோன்கள் ஆகிய பொருள்கள் சாதாரண மக்கள் உபயோகிக்கக்கூடிய பொருள்கள் தான். மோட்டார் கார் கூட ஒரு ஆடம்பரப் பொருள் அல்ல; காரணம் இன்றைக்கு நம்முடைய மாநிலத்தில் அநேக டிரைவர்கள் அவர்களே மோட்டார் வாகனங்களை வாங்கி, அவர்களுடைய வாழ்வின் முன்னேற்றத்திற்கு, அவர்களுடைய வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள்வதற்கு டாக்ஸியாக ஒட்டிவருகிறார்கள். அவர்களைக்கூட இது பாதிக்கும். சாதாரணமாக கைக் கடிக்காரம், டைப்ரைட்டர்கள், டிரான்சிஸ்டர் ரேடியோக்கள் எல்லாம் அன்றாட வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பொருள்கள் தான், அத்தியாவசியமான பொருள்கள் தான். ஆடம்பரப் பொருள்கள் என்று சொல்ல முடியாது. இவைகளெல்லாம் ஆடம்பரப் பொருள்கள் என்று நாம் கருதக்கூடாது. ஆகவே, இந்த வரிக்கெல்லாம் பொது மக்களைப் பெரிதும் பாதிக்கும். அமைச்சரவை இதை யெல்லாம் கவனித்து, இந்தப் பொருள்களின் மீதுள்ள வரியைக் குறைக்கும் படியாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சிமெண்டின் பேரில் 6 சதவிகிதமாக இருந்த வரி 8 சதவிகிதத்திற்கு உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. சிமெண்டு பணக்காரர்கள் மட்டும் உபயோகிக்கும் பொருள் அல்ல. அது சிறிய வீடுகள் கட்டுவதற்கும், பெரிய மாளிகைகள் கட்டுவதற்கும், எல்லாவற்றிற்கும் உபயோகமாக இருக்கிறது. அதுவும் பொதுமக்களுக்கு அத்தியாவசியமான பொருளாகத்தான் இருக்கிறது. ஆகவே, சிமெண்டின் மீதுள்ள வரியையும் குறைக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மின்சாரப் பொருள்களின்மீதும் விற்பனை வரி 7 சதவிகிதத்திலிருந்து 9 சதவிகிதமாக உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. நாம் எல்லா கிராமங்களுக்கும் மின்வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டும், குறிப்பாக அரிசன காலனியிலுள்ள எல்லா மக்களுக்கும் மின்வசதி செய்துகொடுக்கவேண்டும் என்று முற்பட்டிருக்கிறோம். அப்படிப் பார்க்கும்பொழுது ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும் மின்வசதி ஏற்படவேண்டும். இப்படி வரியை உயர்த்தினால் அவர்கள் வீடுகளில் மின்வசதி இல்லாமல் தான் இருக்கவேண்டி வரும். உதாரணத்திற்கு எடுத்துக் கொண்டால், ஒரு டஜன் பல்புகளின் உற்பத்தி விலை ரூ. 15.75. அதன்மீது விதிக்கப்பட்டுள்ள எக்ஸைஸ் ட்யூடி ரூ. 1.73 அதோடுகூட இண்டர் ஸ்டேட் ஸேல்ஸ் டாக்ஸ் சென்டிர்ஸ் கவர்ன்மெண்டு விதிக்கும்படியான 3 சதவிகித ஸேல்ஸ் டாக்ஸைக் கூட்டினால் ரூ. 18 ஆகும். இப்பொழுது நாம் விதித்திருக்கும் 9 சதவிகிதம் வரியைப் சேர்த்தால் சுமார் ரூ. 20-க்கு மேலே போகும். அப்படி நாம் கணக்குப் பார்த்தால் 100-க்கு 25 என்ற அளவில் வரியாகக் கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. இது சாதாரணமாக பொது மக்களை மிகவும் பாதிக்கும். இதை அரசாங்கம் அத்தியாவசியமாக தேவைப் பொருள்,

[திரு. கே. போஜன்]

[1970 மார்ச் 18]

அன்றாட வாழ்க்கைக்குத் தேவைப்படும் பொருள் என்று கருதி, மின்சாரப் பொருள்கள் மீதுள்ள வரியைக் குறைப்பதற்கு முன்வரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இப்பொழுது வியாபாரிகளுக்கு ரூ. 5 லட்சத்திற்கு மேற்பட்டு டர்ன்ஓவர் இருந்தால், அவர்களுக்கு சர்சார்ஜ் விதிக்க முன்வந்திருக்கிறோம் ஏற்கனவே வியாபாரிகள் அரசாங்கத்தின் சம்பளம் இல்லாத பில் கலெக்டர்களாக இருந்து கொண்டு, வரியை வசூலித்துக்கொடுக்கிறார்கள். இப்பொழுது மேலும் ₹½ சதவிகிதம் சர்சார்ஜ் விதித்தால், பொது ஜனங்களிடமிருந்து அதை அவர்கள் வசூலிக்க முடியாது. அது அவர்களுக்கு இன்கம்டாக்ஸ் போன்று, வருமானவரி போல் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த நிலையில் வியாபாரிகள் அதை தங்கள் கையிலிருந்து கட்டமாட்டார்கள், ஏற்கனவே உள்ள சாமான்களின் விலையில் அந்த அளவுக்கு விலையைக் கட்டி, அதைப் பொது மக்களிடமிருந்து வசூலிக்க முற்படுவார்கள். அவர்கள் கையிலிருந்து கொடுக்க மாட்டார்கள். இதனால் பாதிக்கப்படுபவர்கள் பொதுமக்கள் தான். இதை அரசாங்கம் கவனித்து இந்த சர்சார்ஜ் வரியை ரத்து செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன் (மணி அடிக்கப்பட்டது).

* திரு. எம். பூபதி: மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, பொது விற்பனை வரியைப் பொறுத்த மட்டில் 1939-ம் ஆண்டில் வந்தபோது அரை சதவிகிதமாக இருந்தது; படிப்படியாக உயர்ந்து, பல கட்டங்களைத் தாண்டி சுமார் 20, 30, 40 மடங்குக்கு மேல் உயர்ந்துவிட்டது. அரை சதவிகிதத்திலிருந்து இது எந்த அளவுக்கு உயர்ந்திருக்கிறது என்பதைப் பரிசீலிக்க வேண்டும். இது குறிப்பாக யாரை அதிகமாகப் பாதிக்கிறது என்பதையும் பரிசீலிக்க வேண்டும். சாதாரணமாக பொதுமக்களைத் தான் இது அதிகம் பாதிக்கிறது. இன்றைக்கு வியாபாரிகள் இதை வசூல் செய்பவர்களாக இருந்து மக்களிடத்திலிருந்து அதிகமாக வசூல் பண்ணும் நிலை இருக்கிறது. நாம் உண்ணுகிற உணவுப் பொருட்களுக்கெல்லாம் விற்பனைவரி இருக்க வேண்டுமா என்பதைப் பரிசீலிக்க வேண்டும். உதாரணமாக, வெல்லம், தேங்காய் போன்ற பொருட்களுக்கு அரசு வரியை ரத்து செய்யவேண்டும். ஏனைய மாநிலங்களில் எல்லாம் வரி போட்டாலும்கூட, அவர்கள் போட்டு இருக்கிறார்களே என்று நாம் போட வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

சாதாரணமாக ஏழை மக்கள் உபயோகிக்கும் பொருட்கள் பற்றிய விஷயத்தை அனுதாபத்துடன் பரிசீலிக்க வேண்டும். அதே சமயத்தில், நடுத்தர மக்கள் உபயோகிக்கிற 100 ரூபாய் விலைக்குட்பட்ட ரிஸ்ட் வாட்ச், ரேடியோ முதலியவைகளுக்கு அதிகமான விற்பனை வரி போடாமல் அதைக் குறைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இதிலேயும் பரிதாபத்துக்குரியவைகள் கால்நடைகள் தான். அவைகளின் உணவான பருத்திக்கொட்டை, பிண்ணாக்கு, பொட்டு போன்றவைகளுக்கு செல்லாம் விற்பனை வரியை ரத்து செய்துவிட வேண்டும் என்று இந்தத் தருணத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதே சமயத்தில், இன்றையதினம் சாதாரண பெட்டிக் கடைக்காரர்கள், சிறு வியாபாரிகள் இவர்கள் வாழவேண்டுமென்றால், குறைந்த பட்சம் மாதத்திற்கு ரூபாய் 300 ஆவது சம்பாதிக்க வேண்டும். அப்படிப் பார்த்தால்,

1970 மார்ச் 18]

[திரு. எம். பூபதி]

ஒரு நாளைக்கு 70 அல்லது 80 ரூபாய்க்கு விற்பனை நடக்க வேண்டும். அப்படிக்கணக்கிட்டால், அவர்கள் ஒரு வருஷத்தில் சுமார் 25 அல்லது 30 ஆயிரம் ரூபாய்க்கு விற்பனை செய்தால் தான் வாழ முடியும். பல ஆண்டு களுக்கு முன்னால் தீர்மானிக்கப்பட்ட முறையை மாற்றி, கருணையோடு பரிசீலனை செய்து, 25 அல்லது 30 ஆயிரம் ரூபாய் வரை வருஷத்துக்கு வியாபாரம் செய்கிறவர்கள் எல்லோருக்குமே வரியிலிருந்து விலக்கு அளிக்க வேண்டும். 30 ஆயிரத்துக்கு மேல் வியாபாரம் இருக்கிறவர்களுக்கு மட்டும் வரி விதித்தால் போதும். அரசுக்கு வருவாய் வேண்டும். அதிலே எந்தவித தடையும் சொல்லவில்லை. அந்த வருவாயை யாரிடத்திலிருந்து அதிகமாக வசூல் செய்யவேண்டும் என்பதைத் தான் அரசு பரிசீலனை செய்து நல்ல முடிவுக்கு வரவேண்டும். அதே சமயத்தில் சில குறிப்பிட்ட சாதனங்களுக்கு வெளி மாநிலத்தில் வரி குறைவாக இருக்கிறபோது நம் மாநிலத்தில் அதிகமாக வரி விதித்தால், அதை வாங்க வேண்டியவர்கள் அடுத்த மாநிலத்துக்குச் சென்று அந்தப் பொருட்களை வாங்கி வருகிறார்கள். அதன் விளைவாக நம் மாநிலத்தில் நடக்க வேண்டிய வியாபாரம் குறைந்து, நமக்கு வரவேண்டிய விற்பனை வரி வருவாய் குறைந்து விடுகிறது என்பதையும் பரிசீலனை செய்து தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று நான் வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஆகவே இந்த விஷயங்களை மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் கருணையோடு பரிசீலனை செய்து தக்க முடிவு எடுப்பர் என்று நம்பிக்கையோடு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* திரு. ம. பொ. சிவஞானம்: பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, விற்பனை வரியைப் பற்றி அங்கத்தினர்கள் பலர் பேசியதைக் கேட்டேன். விற்பனை வரி என்பது என்னுடைய கருத்தைப் பொறுத்தவரை எதிர்ப்புக்குரியதுதான். இந்த விற்பனை வரியை ஒரு காலத்தில் கொண்டு வந்த பெரியவர் இராசாசி அவர்களே, அது இன்று வளர்ந்திருக்கிற அளவைப் பார்த்து அதற்கு ஆதரவு அளிப்பவராக இல்லை என்பதைப் பார்க்கிறோம். அது மட்டுமல்ல; விற்பனை வரியின் விளைவாக விற்பனார் ஒன்றும் பாதிக்கப்படுவதில்லை, வாங்கு வோர்தான் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். அரசாங்கம் இதற்கென்று ஒரு குழு அமைத்து ஆராய்ந்து பார்த்தால் தெரியும்; சில இடங்களில் விற்பனை வரி எந்த சதவிகிதத்துக்கு வசூலிக்கப்பட வேண்டுமோ அதைவிடக் கூடுதலான சதவிகிதம் ஏழை மக்களிடமிருந்து பறிக்கப்படுகிறது. இந்த அநிதிக்ரூப பரிகாரம் இல்லாமல் இருக்கிறது. இன்றைக்கிருக்கிற நிலைமையில் நான் இந்த விற்பனை வரியை ஆட்சேபிக்கவில்லை; காரணம், வருவாயை அதிகமாகத் தரக்கூடிய வரி இனங்கள் எல்லாம் மத்திய அரசின் கையில் இருக்கிறது. அவைகள் மத்திய அரசிலிருந்து மாநில அரசுக்கு மாற்றப்படும் வரையிலாவது இது இருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறவன் நான். தமிழக அரசும் அதைத் தெளிவாகச் சொல்லவேண்டும் என்பது என்விருப்பம். இது நியாயமான வரி என்றாலும்கூட, வசூலிக்கும் முறையிலுள்ள கெடுபிடிகள், வணிகர்கள் குற்றவாளிகளைப்போல் நடத்தப்படும் முறைகள்—வணிகர்களில் ஒரு கிரிமினல் பரம்பரையையே உண்டாக்கும் அளவுக்கு நடைமுறை இருப்பதைப் பார்க்கிறேன். ஏழை மக்கள் பால் அக்கறை கொண்டுள்ள தற்போதுள்ள தமிழக அரசு மாநில சுயாட்சி கிடைக்கிற நேரத்தில், இந்த வரி கைவிடப்படவேண்டிய ஒன்றுதான் என்று தெளிவாகச் சொல்லவேண்டும்

[திரு. மா. பொ. சிவசூனம்]

[1970 மார்ச் 18]

என்று நான் நினைக்கிறேன். விலைவாசியைக் குறைக்க வேண்டும் என்பதில் எல்லோரும் ஒத்த கருத்துடையவர்களாக இருக்கிறோம். ஆனால், ஒரு பக்கம் புதிய வரி விதிப்பு—மத்திய அரசு போடும் வரி, மாநில அரசு விதிக்கும் வரி, மாநகராட்சி வீட்டு வரி—பழைய வரிகளை உயர்த்திக் கொண்டே போகிற நிலையில், விலைவாசி ஒருபோதும் குறையப் போவதில்லை. விலைவாசிகள் குறையாதபடி செய்யக்கூடிய மறைமுகமான முயற்சிகள் இவை ஆகும். விற்பனை வரியைப் பொறுத்தவரை ஆட்சேபிக்கத்தக்கதாகத் தான் இருக்கிறது. எனக்கு முன்பு பேசிய முஸ்லிம் லீக் உறுப்பினர் அவர்கள் சொன்னார்கள், 'அழும்வரி' என்று. அழுகும் பொருட்களுக்கு போடும் வரி மட்டுமல்லாமல், விற்பனை வரியே அழும் வரி; பொருட்கள் அழுகும் பொருட்கள். அவசரமாக நான் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டிய விஷயம், கிராமக் கைத்தொழில் வாரியத்தின் பொருட்களுக்கு வரி போட்டதாகும். அதைச் சொல்லத்தான் நான் எழுந்து நிற்கிறேன், அந்த வாரியத்தின் உறுப்பினர் என்ற முறையில் காதி, கிராமக் கைத்தொழில் வாரியத்தின் பொருட்களுக்கு இதுவரை விற்பனை வரி இல்லாமல் இருந்தது. 1968-69-ல் 36,000 ரூபாய் காதி கிராமக் கைத்தொழில் போட்டுக்கு வரி விதித்திருக்கிறார்கள். இந்த வாரியமும் அரசாங்கத்தின் ஒரு அங்கம்; விற்பனை வரி இலாகாவும் அரசாங்கத்தின் ஒரு அங்கம். இப்படியிருக்க, இந்தச் சட்டைப் பையிலிருந்து அந்தச் சட்டைப் பையில் எடுத்துப் போட்டுக் கொள்ளும் வகையில் இந்த வரி முறை ஏன் வருகிறது என்று தெரியவில்லை. இப்படி ஒரு பையிலிருந்து இன்னொரு பைக்கு மாற்றிப் போட்டுக் கொள்வதால் அரசாங்கத்துக்கு வருமானம் அதிகரித்துவிட்டது என்று எண்ணினால், இரு இலாகாக்களும் இரண்டு தனி நாடுகள்—தனி அரசுகளாக இருக்கிற மனப்பான்மையைத்தான் காட்டுகிறதே தவிர, நிர்வாகத் திறமையைக் காட்டவில்லை. இன்னொன்றையும் பார்க்கிறோம். காதி கிராமோத்யோக்பவன் மத்திய அரசாங்கத் துறையாக உள்ளது; அதற்கு விற்பனை வரி விதிக்காமல், இந்த அரசின் துறையாக உள்ள காதி கிராமக் கைத்தொழில் போட்டுக்கு மட்டும் விற்பனை வரி விதிப்பது, இலாக்காக்களிடையே இணக்கமான உறவு இல்லை என்பதையே எடுத்துக் காட்டுகிறது என்பதை நினைப்பூட்டி, இதைக் கவனிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். தோல் தொழிலில் அரிசன மக்கள் அதிகமாகப் பங்கு கொண்டிருக்கிறார்கள். தோல் தொழிலுக்கு வரிவிலக்கு அளித்தால், அந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டு இருக்கிற அரிசன மக்கள் பயனடைவார்கள். கிராமோத்யோகப் பவனுக்குப் போனால் விற்பனை வரி இல்லாமல் தொழிலில் ஈடுபடலாம் என்று அங்கே போகிற நிலைமை ஏற்படுகிறது. கிராமக் கைத் தொழிலை ஊக்குவிக்க வேண்டும் என்ற இந்த அரசின் கருத்தை ஒட்டியும் கேட்டுக் கொள்கிறேன்; அவைகளுக்கு விற்பனை வரி விலக்கு அளிக்க வேண்டும் என்று கோரி விடைபெறுகிறேன்.

THIRU K. VINAYAKAM : Mr. Speaker, Sir, just before the Assembly met, the Government was pleased to issue an Ordinance in February 1970 seeking to levy sales tax under sections 3, 4 and 5 of the Act at the purchase point. It was done evidently to check evasion of payment of tax at the sale point. The object may be correct. But what was our intelligence wing doing in tackling the evasion? By whom was this tax evaded? Did the evasion take place by the dealers in our State or did it take place in outside

1970 மார்ச் 18]

[Thiru K. Vinayaham]

States? That must be made clear to us. If the evasion took place in other States, what propriety is there in this Government introducing such a measure? I am afraid this may become an issue before a court of law.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : நேரம் எல்லாம் போகிறதே.

THIRU K. VINAYAKAM : I must point out where the Government is going through rashly. This may not stand the test of law. That is my fear. I may be wrong and the Government may be right. But they have got to examine the issue.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : தலைவர் அவர்களே, அங்கத்தினர் அவர்கள் சட்டம் கொண்டு வந்தபோது பேசிவிருக்கலாம். சட்டமான நிறகு இப்பொழுது பேசுகிறார்கள்.

THIRU K. VINAYAKAM : I am only cautioning the Government. The amendment of the Sales Tax Act to raise the rates of Sales Tax on commodities listed as items 1 to 14 in the First Schedule is very arbitrary. So far, the Government might have thought that there was an inelastic demand for these commodities. Now they might have thought that there was an elastic demand. On certain categories they have raised the rate from 12 to 15 per cent, and on certain other categories from 7 to 9 per cent. I admit that no Government can be run with depleted coffers. But on whom exactly should we levy? That must be our concern. If, as a result of this levy, the demand becomes crippled or elastic, then the very source from which revenue is expected may be dried up. I envisage such a contingency. It all depends upon the law of supply and demand and the law of diminishing returns. The Government should take care about this.

The tax on tractors and bulldozers, component parts of tractors and bulldozers, and tyres and tubes ordinarily used for tractors and bulldozers has been raised from 7 to 9 per cent. These items fall under item 55 of the First Schedule. The Government say that they are very much interested in agriculture and they levy a tax on agriculturists. The Minister may turn round and say that the users of tractors and bulldozers are rich people and that they could afford to pay. Still, the Government are levying a tax on their activities.

I question the propriety of levying a surcharge of 7½ percent on an annual turnover exceeding Rs. 5 lakhs. The Minister may turn round and ask who exactly are the persons whose turnover exceeds Rs. 5 lakhs. With an investment of Rs. 10,000, a person with capacity and brain can show a turnover of Rs. 5 lakhs. There also the position is not clear as to whether the surcharge is on the entire turnover or on the excess over Rs. 5 lakhs. I am only cautioning the Government. A dealer with a turnover exceeding Rs. 5 lakhs will have to pay a tax of Rs. 15,000. It works out to

[Thiru K. Vinayakam]

[1970 மார்ச் 18]

a surcharge of Rs. 1,150. A dealer with this amount of turnover may not make any profit. He might have even incurred a loss and what is the effect of the surcharge on him? Not only has he incurred loss, he will have to pay from out of his capital or he will have to incur debt. (Interruption.) That must be made clear. If the Minister appreciates that point, my purpose is served.

So far there has been a lacuna in the Sales Tax Act and I have been pointing this out. Works contracts now escape tax. There are several judgments on this subject and I have won many cases before the appellate tribunals. Works contracts must be brought under the purview of the Act. For that, the Constitution has to be amended and steps will have to be taken for this purpose. The Government can set their legal officers to go into this question.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: தலைவர் அவர்களே, ஓர்க்ஸ் கான்ட்ராக்டையும் இந்த சட்டத்தில் கொண்டு வந்து, வரி போடவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஏற்கனவே ஆர்டினன்ஸ் சட்டமாக ஆக்கப் பட்டுள்ளது.

THIRU K. VINAYAKAM: Coming to the list of exemption under section 17 of the Act, this is an obsolete provision. We thought that the articles required exemption in the then prevailing environment and conditions. I only give a hint to the Government to go into the list and see whether any articles exempted still required exemption and whether any articles deserved inclusion. The Government should consider this matter.

I have known merchants living in Tamil Nadu State engaged in the exploitation of minerals in the Andhra State. They are not liable to any tax there. They simply transport the materials. Here also they are not liable to any tax. In both the States they are not liable to Central Sales Tax. They export iron ore to countries like Japan and I have known merchants making a plenty of fortune. This also deserves the consideration of the Government. I am only showing ways and means for augmenting the revenues, instead of crippling the poor agriculturists or small dealers like those dealing in cement by raising the tax by two per cent. It is easy for anybody to tax. It does not require the brain of a Madhavan or Shanmugam. Any ordinary person can do it. If the Government ask the Government servants to do it they will run this business.

THE HON. THIRU K. A. MATHIALAGAN: You can also represent the position in a more capable way.

திரு. கே. வினாயகம்: அப்படியில்லை. நீங்கள்தானே கவர்ன்மெண்டில் இருக்கிறீர்கள். எண்ணங்களைத்தான் சொல்ல முடியும். அதற்காக நியே செய், நியே செய் என்றால் எப்படி (குறுக்கிடு) நான் எப்பொழுது அங்கே வருகிறேனோ அப்பொழுது பார்த்துக் கொள்கிறேன். நண்பர்களே, . . . (சிரிப்பு).

[1970 மார்ச் 13]

[திரு. கே. வினாயகம்]

I am sorry I was switching on to the evening meeting.

Collection of arrears of sales tax is a thing on which we should concentrate. I have known many instances where large arrears have yet to be collected. The Department should concentrate upon this.

The Government, should tackle the problem of evasion of Sales Tax. This is a branch where intelligent work will have to be done. I have read reports that about three or four years back—before the D.M.K. came to power—there were constant raids here and there and the officers detected evasion of huge amounts of tax. There was character assassination of the officers. We need not be afraid of that. The officers are straightforward people and they can protect themselves. By preventing evasion, plenty of revenue can be earned. Why should those in charge be afraid of public opinion? The Government must concentrate their attention on this also.

Regarding the best of judgment clause, this is causing head ache. The officers must have a justifiable ground for the manner in which they have used their judgment. Mr. Madhavan will appreciate my statement; I am also a lawyer. There must be justifiable ground and natural justice must be there. Some officers say in a cavalier fashion 'You can take it to the higher authorities on appeal'. Assessing authorities must use their discretion according to the environment and situation and come to some conclusions. One should not say arbitrarily this is my judgment' and drive the assessee to the Sales Tax Appellate Tribunal. He should not be driven from pillar to post.

When I moved a cut motion on a former occasion, our present Finance Minister, who was then in charge of Sales Tax, was kind enough to accede to my request for the setting up of a Sales Tax Appellate Tribunal at Tiruchirappalli. He conceded my request. At Coimbatore and Madurai, there is a Tribunal. The Minister conceded my request for a Tribunal at Tiruchirappalli, and I think he moved the file also. But I do not know where exactly it got into the rut. The Hon. Mr. Shanmugam, who is now in charge of the subject, is a man of vision and can think far ahead.

Sir, after all assurances should not go so shabbily. One Hon. Minister assures me that a tribunal would be appointed and another Hon. Minister says that he does not know about it. I request that the assurance of the Hon. Minister should be implemented.

Then, Sir, regarding amenities for the assessees, I request the Hon. Minister to go to the Income-tax Office and see things for himself. There we have got a separate parlour, waiting room, fan, water cooler, etc., Legal practitioners are treated so well but

[திரு. கே. வினாயகம்]

[1970 மார்ச் 18]

what is the arrangement you have made in your Office? They are housed in rented and rickety buildings. An assessing authority like the Deputy Commissioner for Sales Tax has got a chair which has only three legs. Ordinarily a chair has four legs. நாற்காலி அல்ல முக்காலி. So, you do not give facilities to them. The assesseees are also citizens of the State. They are also paying taxes and you are derving about Rs. 80 crores under this head and what is the treatment you are giving them? They go on waiting like chaprassis in the verandahs.

“ஐயா உள்ளே இருக்கிறாரா?

டிபன் சாப்பிடுகிறார்; உள்ளே போகக்கூடாது”

An assessee who is paying about Rs. 2 lakhs per year is made to wait. Is this the way you should treat him? You must give him better treatment. You must provide him library and waiting room, facilities, parlour, etc. You must also provide canteen facilities for assesseees and legal practitioners. In fact I appeared before one of the Tribunals. For hours together I had to wait before my case was taken up. I was cursing myself why I was wasting my time in the rickety office. These are the things to which the Government will have to bestow attention. (At this stage Mr. Speaker sounded the gong). If the Hon. Speaker permits me, I will be glad to pass on the paper with me to the Hon. Minister concerned as it contains some more points which will be of use to him. With these words, I wind up my speech.

* மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: தலைவர் அவர்களே, பொது சிறப்பின் வரியைப்பற்றி கடைசியாகப் பேசிப் எதிர்க்கட்சிக் கொறடா அவர்கள் வரி செலுத்த வருகிறவர்களுக்கு வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டும், கட்டடங்கள் சொந்தமாக இருக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். இவைகளை அரசாங்கம் உணர்ந்து இதற்கான பரிகாரம் தேட வேண்டுமென்ற முறையில் நேற்று நடைபெற்ற ஆலோசனைக் கூட்டத்தில் முடிவு எடுக்கப்பட்டு எவ்வளவு சிக்கிரத்தில் அவற்றை நிறைவேற்றிக் கொடுக்க முடியுமோ அவ்வளவு விரைவாக செயல்படுத்தப்படும்.

செல்ஸ்டாக்ஸ் டிரிப்யூனலைத் திருச்சியில் வைக்க வேண்டுமென்று மாண்புமிகு நிதியமைச்சர் அவர்களை எதிர்க்கட்சிக் கொறடா அவர்கள் சென்ற முறையே கேட்டதாகவும், அவர் பெருந்தன்மையோடு ஒத்துக் கொண்டார் என்றும், இப்போது இருக்கும் அமைச்சர் என்ன செய்தாரோ தெரியவில்லை என்றும் சொன்னார். மதுரையில் இருக்கும் டிரிப்யூனல் திருச்சிக்கு வந்து வழக்குகளை நடத்த வேண்டுமென்று தாற்காலமாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. குறிப்பிட்ட அளவு வழக்குகளின் எண்ணிக்கை இருக்குமானால் அப்படிப்பட்ட ஒரு டிரிப்யூனலைத் திருச்சியிலேயே ஏற்படுத்துவது பற்றி யோசிக்கலாம்.

கனிப் பொருள் மீது வரி போடலாம். சர்சார்ஜ் போட அரசியல் சட்டத்தில் இடம் கிடையாது என்று வழக்கறிஞர் திரு. வினாயகம் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். சர்சார்ஜ் போட அரசியல் சட்டம் இடம் கொடுக்கிறது.

1970 மார்ச் 18]

[திரு. ப. உ. சண்முகம்]

கேரளாவில் இத்தகைய சர்சார்ஜ் போடப்பட்டு, உயர்நீதி மன்றங்களில் கேள்வி எழுப்பப்பட்டு அந்த வரி போடுவது நியாயந்தான், அரசியல் சட்டத் திற்குப் புறம்பாக இல்லை என்று தீர்ப்பளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதைப் பின்பற்றித்தான் அரசாங்கம் தற்போது இந்த வரியைப் போட்டிருக்கிறது.

ஆந்திராவில் இருந்து சென்னைக்கு ரயிலில் வந்து ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்ற பொருள்களுக்கு வரி போடலாம் என்று திரு. விநாயகம் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அதற்கு நாம் வரி போட முடியாது, அதற்கு அரசியல் சட்டம் இடம் கொடுக்காது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

இந்த விவாதத்தில் முதல் முதல் பங்கேற்றுக் கொண்ட திரு. சித்தன் அவர்கள் வருமான அதிகரிப்புக்குக் காரணம் யாது என்று கேட்டார்கள். வருமானம் அதிகரித்ததற்குக் காரணம் வரியை உயர்த்தியது மட்டுமல்ல; வரியை வசூலிப்பதிலே அரசாங்க ஊழியர்கள் தீவிரமாக அக்கறை எடுத்து வரி ஏய்ப்பவர்களைக் கண்டுபிடித்து அவர்களிடமிருந்து வாங்க வேண்டிய காலத்தில் வரியை வசூலித்ததுதான் காரணம் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

வரிச் சிக்கல்கள் வியாபாரிகளுக்குப் புரியவில்லை; அதைப் புரிந்து கொள்ள வழியில்லை என்று சொன்னார்கள். நேற்று விற்பனை வரி ஆலோசனைக் குழுக் கூட்டம் நடைபெற்றது. அதிலேகூட இதைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். அரசாங்கம் இதைப் பற்றிக் கவனித்து வெகு சீக்கிரத்தில் விற்பனை வரிப் பற்றி விளக்கும் கெஜட்டை இந்த ஆண்டு வெளியிடுவது என்றும் எப்போது மாறுதல் ஏற்படுகிறதோ அதையும் கெஜட்டில் வெளியிடுவது என்றும் முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இன்னொரு முறையையும் அரசாங்கம் கையாளலாம் என்று கருதுகிறது. எந்தெந்த வியாபாரச் சங்கங்கள் அரசாங்கத்திடம் பதிவு செய்து கொண்டு பதிவுக் கட்டணமாக அரசாங்கம் நிர்ணயிக்கின்ற தொகையை ஆண்டுதோறும் கட்டுகிறார்களோ அவர்களுக்கு அரசாங்கம் இந்த கெஜட்டுகளை இலவசமாக அனுப்புவது என்றும் வியாபாரச் சங்கத்தின் மூலம் வியாபாரிகள் அதைப் பெற்று எந்த முறையில் வரிகள் அமைந்திருக்கின்றன என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வசதியாக இருக்கும்.

வேல்லம், தேங்காய், பின்னாக்கு போன்றவற்றுக்கான வரிகளையும் ரத்து செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். ஒவ்வொரு வரியாகத் தள்ளிக் கொண்டே போக வேண்டுமென்று ஒரு பக்கத்தில் சொல்லிவிட்டு கோரிக்கைகள் வரும்போது இந்த இனத்திலே அதிகமாகச் செலவழிக்க வேண்டுமென்பதற்காக வாதாடுவதைப் பார்க்கும்போது வேடிக்கையாக இருக்கிறது. தொழிலை ஆரம்பிக்கலாம்; ஆரம்பித்துக் கொண்டதான் இருக்கிறோம். அதிலே இருக்கின்ற சங்கடங்களைப் பற்றித் தொழில் மானியத்தின்போது தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் எடுத்து விளக்குவார்கள் என்று நம்புகிறேன். இனிமேல் தொழில் ஆரம்பித்து, அதற்குப் பிறகு வருமானம் வந்து எப்போது ஈடுகட்டுவது என்று புரியவில்லை. ஆகவே, வரிகளைத் தள்ளுவது பரிகாரமாக இருக்க முடியாது.

[திரு. ப. உ. சண்முகம்]

[1970 மார்ச் 18]

திரு. எம். எஸ். மணி அவர்கள், அரசாங்கமே பணம் கொடுத்து வியாபாரம் செய்கின்ற பர்மா அகதிகளுக்கு வரி போடலாமா, அவர்களுக்கு வரியிலிருந்து விலக்கு அளிக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அரசாங்கத் திடம் கடன் வாங்கி வியாபாரம் செய்கின்ற பர்மா அகதிகளுக்குச் சலுகை காட்டலாமா என்பதைப் பற்றி அரசாங்கம் ஆசாய்ந்து முடிவு எடுக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

நாட்டு செக்குக்கு வரிவிலக்கு வேண்டுமென்று கேட்டார்கள். இவ்வளவு நான் கடலைப் பருப்பு வாங்கி ஆட்டலாம் என்று புதிய உத்தரவு போட்டிருக்கிறது. நாட்டுச் செக்குக்கு வரி இல்லை யென்று சொன்னதும் பலபேர் நாட்டுச் செக்கு என்ற பெயரால் ரோட்டரியிலோ அல்லது எக்ஸ்பெல்லர் களிலோ எண்ணெயை ஆட்டி நாட்டுச் செக்கு எண்ணெய் என்ற பெயரால் வரியை ஏமாத்தி வந்தார்கள். அதனால் யார் யார் நாட்டுச் செக்கு வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களோ அவர்கள் விற்பனை வரி அலுவலகத்திற்குச் சென்று அத்தாட்சி காட்டி பதிவு பெற்று இலவசமாக சான்றிதழ் பெற வேண்டுமென்று ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம். அதைக் கொண்டு போய் மார்க்கெட்டிங் கமிட்டியில் காட்டி கடலையாக வாங்கினால் நான்கு மூட்டை என்றும், பருப்பாக வாங்கினால் ஒரு மூட்டை என்றும் நாள் ஒன்றுக்கு வாங்கலாம் என்றும், ஒரு வரத்திற்குச் சேர்த்து வேண்டுமானாலும் வாங்கி வைத்துக் கொள்ளலாம் என்றும் அரசு ஆணை பிறப்பித்திருக்கிறது. அதற்கு மேல் தேவை இருக்காது என்று யோசித்து நிர்ணயம் செய்திருக்கிறோம். ஒரு ஆளுக்கு ஐந்து நாட்டுச் செக்கு வரை வரிவிலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

தோல் வியாபாரத்திற்கு விதித்துள்ள வரி நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புக்குப் பூரம்பாக இருக்கிறது என்று திரு. அப்துல் கபூர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். உயர்நீதி மன்றத் தீர்ப்புக்கு எதிராக இந்த அரசு எந்த நாளும் வரி வசூலிக்கப் போகாது. உயர்நீதி மன்றத் தீர்ப்பு என்னவென்றால் பச்சைத் தோலாக இருந்தால் கொள்முதல் விலையில் வரி போடலாம் என்றும், பதனிட்ட தோலாக இருந்தால் விற்பனையின்மீது வரி போடலாம் என்றும், இந்த இரண்டில் ஏதாவது ஒரு மட்டத்தில் வரி விதிக்கலாம் என்றுந்தான் கூறியிருக்கிறார்கள்.

திரு. போஜன் அவர்கள் குடிசைக்கெல்லாம் சிமெண்ட் பூசுகிறார்கள். அதற்கு வரி போடுவதா என்று கேட்டார்கள். குடிசைக்கு சிமெண்ட் பூசுவதில்லை. சிமெண்ட்டுக்கு வரி உயர்வும் 6 சதவிகிதமாக இருந்ததை 8 சதவிகிதமாகத்தான் உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. திரு. பூபதி அவர்கள் வெல்லம், தேங்காய், கடிகாரம் மற்றும் எல்லாப் பொருள்களுக்குமே வரியை எடுத்துவிட வேண்டுமென்றும், 15,000 ரூபாய் வரை வியாபாரம் செய்பவர்களுக்கு வரி இல்லை என்று இருப்பதை 30,000 ரூபாய் வரை வியாபாரம் செய்கின்றவர்களுக்கு வரி இல்லை என்று அந்த இலக்கை உயர்த்த வேண்டுமென்றும் கேட்டார்கள். அது சாத்தியமாகாது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

1970 மார்ச் 18]

[திரு. ப. உ. சண்முகம்]

அடுத்து, தமிழகக் கழகத் தலைவர் சிலப்புச் செல்வர் திரு. ம. பொ. சிவஞானம் அவர்கள் வளமான வரிகள் எல்லாம் மத்திய சர்க்காருக்குப் போய்விடுகிறது. மாநில சுயாட்சி வந்தபிறகாவது வளமான வரிகள் மாநிலத்திற்குக் கிடைத்த பிறகாவது விற்பனை வரிகளைக் கைவிட முடியுமா என்று கேட்டார்கள். அந்நிலையில் நாம் விற்பனை வரியை முழுமையாக கைவிட முடியாது என்றால், இந்த அரசு சலுகைகள் காட்டும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மேலும் காதி-விராமக் கைத்தொழில்கள் மீதுள்ள விற்பனை வரியை ரத்துசெய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டதை, அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொண்டு, அதற்குப் பரிசாரம் செய்யும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

சில முக்கியமான அறிவிப்பினைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். தேங்காய்மீது உள்ள வரியை எடுத்துவிட வேண்டுமென்று எல்லாத்தரப்பு உறுப்பினர்களும் கேட்டுக்கொண்டார்கள். வியாபாரிகளும் இதைக் கேட்டுக்கொண்டனர். பொதுமக்களிடத்திலிருந்தும் இதற்கான கோரிக்கைகள் நிறைய வந்திருக்கின்றன. அரசாங்கத்திற்கு இந்த வரியை எடுத்துவிடுவதனால் ஆண்டு ஒன்றுக்கு ஏற்படக்கூடிய நஷ்டம் 27 லட்சம் ரூபாய் ஆகிறது. இந்த நஷ்டத்தை அரசாங்கம் தள்ளுபடி செய்ய முடிவு செய்திருக்கிறது. எல்லாத்தரப்பினரின் கோரிக்கையையும் ஏற்று, அரசாங்கம் இந்தத், தேதியிலிருந்து தேங்காய் மீதுள்ள வரி முழுவதையும் ரத்து செய்யத் தீர்மானித்திருக்கிறது என்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, விவசாயக் கருவிகளான டிராக்டர் போன்ற கருவிகளின் மீதுள்ள விற்பனை வரியை ரத்து செய்யவேண்டுமென்று திரு. எம். எஸ். மணி அவர்கள் கேட்டார்கள். டிராக்டர் புல்டோசர் அல்லாத மற்ற விவசாயக் கருவிகள் மீதான விற்பனை வரியையும் ரத்து செய்ய அரசாங்கம் முடிவு எடுத்திருக்கிறது. மேலும் சில வரிகளைப்பற்றி உறுப்பினர்கள் பேசினார்கள். நானும் சிலவற்றைக் குறித்து மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களிடத்திலும், மாண்புமிகு நிதியமைச்சர் அவர்களிடத்திலும் கலந்து பேசினேன். உங்களுடைய விவரங்களை மாண்புமிகு நிதியமைச்சர்களிடத்தில் கொடுங்கள், அறிவியுங்கள் என்று கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அடுத்து நிதியமைச்சர் அவர்கள் சொல்ல இருக்கிறார். பொதுமக்களுடைய கோரிக்கைகளுக்குச் செவிசாய்க்கும் வகையில் சில வரிச் சலுகைகளை அளியுங்கள் என்று உறுப்பினர்கள் கேட்டுக் கொண்டார்கள். இப்போது நாங்கள் வரிச்சலுகைகள் அளித்திருக்கிறோம். ஆகவே, கனம் உறுப்பினர்கள் நாங்கள் கொடுத்திருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணைகளை வற்புறுத்தாமல் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. கே. வினாயகம் : தலைவர் அவர்களே, ஸேல்ஸ் டாக்ஸ் அப்பலேட் டிரிப்பினாலிலே டிஸ்ட்ரிக்ட் ஜட்ஜுகளைப் போட்டு அப்பீல்களைக் கேட்க வேண்டும். டெபுடி கமிஷனராக இருப்பவர்கள் லா கிராஜுவேட் அல்ல. நான்-கிராஜுவேட்ஸைப் போட்டிருக்கிறார்கள்.

[திரு. கே. வினாயகம்]

[1970 மார்ச் 18]

They are not even graduates. They may have experience in the department but there are a lot of qualified Deputy Commissioners and why don't you give them an opportunity to fill up such posts? It is only after exhausting their list, you can go in for others.

இது அரசாங்கத்துதிருக்குத் தெரியுமா?

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: தலைவர் அவர்களே, பட்டதாரி அல்லாதவர்கள் இதுமாதிரி வேலைக்கு அமர்த்தியிருப்பதாக கனம் உறுப்பினர் திரு. கே. வினாயகம் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அப்படி அமர்த்தப் பட்டதாக அரசாங்கத்திற்குத் தகவல் இல்லை. அப்படி அமர்த்தியிருந்தால் அதுபற்றி விசாரிக்கிறேன். சட்டம் படித்தவர்களைத்தான் நியமிக்க வேண்டுமென்பதை கொள்கையளவில் ஏற்றுக்கொள்ளலாமே தவிர, அரசாங்கத்தில் சீனியாரிடி பிரகாரம் அமர்த்த வேண்டியிருக்கிறது. சீனியாரிடையை மீதுவதில் சட்டச் சிக்கல் இருக்கிறது.

திரு. என். எஸ். வி. சித்தன்: தலைவர் அவர்களே, ஆண்டு ஒன்றுக்கு ஐந்து லட்சம் ரூபாய்க்கு மேல் வியாபாரம் செய்யும் வியாபாரிகள் செலுத்துகின்ற விற்பனை வரிக்கு சர்சார்ஜ் விதிக்கப்படுகிறது. இப்படி வரிக்கு மேல் வரி வசூல் செய்வதற்கு பொது விற்பனை வரிச் சட்டத்தில் இடம் இருக்கிறதா? வர்த்தக வரி கெஜட் 1968-க்குப் பிறகு வரவேயில்லை. வியாபாரிகள் எல்லோரும் எளிதில் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய வகையில் விற்பனை வரிச் சட்டத்தை ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும் வெளிக் கொணர் ஏற்பாடு செய்யப்படுமா?

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: தலைவர் அவர்களே, நேற்று நடைபெற்ற ஆலோசனைக் கூட்டத்தில் இதுபற்றி யெல்லாம் விவாதிக்கப்பட்டது. வியாபாரிகள் அவ்வப்பொழுது எழுகிற சந்தேகங்களைக் கேட்டால், அதற்கு விளக்கம் தர அரசாங்கம் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறது. எந்த வியாபாரி சந்தேகம் கேட்டாலும், அதை கெஜட் மூலமாக விளக்குவோம்.

4. அமைச்சரின் விளக்க உரை.

நிதிநிலை அறிக்கை உரையில் தான் அறிவித்திருந்த கூடுதல் வரவினங்கள் பற்றிய செயற்குறிப்புகள் குறித்து சில சலுகைகள் வழங்குதல் பற்றி நிதி அமைச்சர் அளித்த விளக்க உரை.

THE HON. THIRU K. A. MATHIALAGAN: Mr. Speaker, Sir, I rise to make a statement on certain concessions in respect of the proposals for additional mobilisation of resources which I had announced on 26th February 1970, in my Budget speech.

1. The Government have fully considered the representations made in regard to the surcharge on sales tax proposed in the Budget speech. With the permission of the Hon. Chief Minister, I have pleasure in announcing a reduction of the proposed rate in respect of the additional levy on assesses with a turnover exceeding Rs. 5 lakhs, from 7-1/2 per cent to 5 per cent. The Government have also decided that the levy will be brought into force from the assessment year 1970-71 onwards. I hope that all sections of the